

[Aksel Larsen.]

året, og det lader til, at det også er svært at gøre det selv i den varme sommertid. Jeg tænker på de vanskeligheder, en vis forening har haft med at oprette en lejr på Mols — men det kommer ikke denne sag ved, det erkender jeg.

Men altså, tekstilvarer er en nødvendighed, og derfor synes vi, at man ikke bør opretholde tøjskatten, når den begrundelse, man i sin tid gav for den, totalt er bortfaldet. Dertil kommer, at da det begyndte at vende, da valutasituationen begyndte at bedres, erkendte regeringen og folketinget, at man godt kunne tænke på at afskaffe tøjskatten. Man vedtog derfor en lovændring om aftrapning af tøjskatten, således at den gradvis kunne afskaffes, og man gav oven i købet den højtærede finansminister fuldmagt til at påbegynde aftrapningen. Han kunne gøre det, når han ville; det skulle blot ske på den måde, at man tog 10 pct. af tøjskatten hver anden måned. Jeg er klar over, at dette var nødvendigt, eftersom afgiften pålægges i engrosleddet eller importørleddet eller fabrikantleddet, og da der ligger en hel del varer ude hos detailhandlerne, ville de, hvis man havde afskaffet tøjskatten med ét slag, have brændt sig temmelig ubehageligt. Derfor skulle afskaffelsen ske ved en aftrapning, og man havde en sådan tillid til den højtærede finansminister, at man gav ham fuldmagt til at bestemme, hvornår aftrapningen skulle begynde; det kunne ske ved en kgl. anordning, d. v. s. at den dag, ministeren fandt det formålstjenligt, kunne man begynde. Man er imidlertid ikke begyndt. Efter at vi fik bestemmelsen om, at tøjskatten kunne afskaffes gradvis ved kgl. anordning, har vi et par gange i tinget behandlet forslag om, at nu skulle man tage fat på denne aftrapning, men det er ikke blevet til noget.

Mit parti synes, at det nu er på tide, man tager fat på det, og vi synes det i dobbelt grad; ikke alene hævder man fra den ene side af salen, at vi udmærket kunne nedsætte statens skatteindtægt med 800 mill. kr., men også regeringen har taget fat på en nedsættelse af de fiskale skatter, de direkte skatter, indkomstskatter o. lign.; vi har jo også her hørt finansministeren redegøre dels for, hvad man har gjort, dels for, hvad man påtænker at gøre. Han lover

oven i købet, at der skal komme forslag om yderligere nedsættelse af de direkte skatter, når lovforslaget om udskrivning af indkomst- og formueskat til staten fremsættes. Det vil altså sige, at regeringen og finansministeren mener, at staten kan klare sig med færre indtægter, end den har nu. Vel, hvis det er tilfældet — og jeg er ganske klar over, at det er tilfældet; det kan man ikke være i tvivl om, når man ser på statsregnskabet og finanslovforslaget og ved, at der på statens driftbudget for indeværende år kan påregnes et overskud, der er så stort, at der oven i købet vil være et ikke ringe overskud på kasseregnskabet — så er det muligt for staten at undvære nogle penge. Og selv om mit parti ikke i almindelighed er af den opfattelse, at man skal være for ivrig med at nedsætte det offentliges indtægter, finder vi, at når det drejer sig om en særlig trykkende skat, bør man dog se, om det ikke er muligt at afskaffe den. Det er naturligvis rigtigt, at de fleste, ikke bare her i tinget, men også uden for tinget, ikke er så begejstrede for skatter. På den anden side vil jeg dog tro, at flertallet af befolkningen ikke betaler deres skat med surhed, selv om de måske ikke direkte betaler den med glæde; man er jo klar over, at man får noget for skatterne. Og når jeg tænker på dels de opgaver, der løses, dels de opgaver, der i den kommende tid skal og bør løses af staten, er det klart, at staten må have tilstrækkeligt med indtægter. Som jeg allerede har sagt, er der et betydeligt overskud på statens driftsbudget, så man kan godt undvære nogle penge. Dertil kommer, at man kunne indføre effektive besparelser på andre områder. Enhver ved, at her tænker jeg i særdeleshed på militærvæsenet.

Hvorom alting er, jeg er enig med den højtærede finansminister i, at man godt kan tillade sig at lette skatterne noget, men jeg finder, at man bør indføre skattelettelserne, hvor de virker bedst. Man bør sørge for at ophæve eller nedsætte de skatter, der virker mest trykkende på folk med små og jævne indtægter, og det er så ganske utvivlsomt den del af de indirekte skatter, der er lagt på livsfornødenheder; hertil regner jeg som sagt tøj, elektriske pærer, lysstofrør o. lign. og naturligvis også som omtalt i vort forslag elektriske sikringer. Hvad det sidste angår, vil jeg